

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)
30. november 1993^{*}

I sag T-78/92,

Aristotelis Perakis, tjenestemand ved Europa-Parlamentet, Rameldange (Luxembourg), ved advokat Harisios Tagaras, Thessaloniki, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Evelyne Korn, 21, rue de Nassau,

sagsøger,

mod

Europa-Parlamentet ved juridisk konsulent Jorge Campinos, bistået af Christian Pennera og Giannis Pantalis, Den Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse hos Europa-Parlamentets Generalsekretariat,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Europa-Parlamentets afgørelse om afslag på sagsøgerens ansøgning om stillingen som chef for den græske oversættelsesafdeling, der blev opslået ledig den 8. juli 1991, og om udnævnelse af en anden ansøger til den pågældende stilling,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C. W. Bellamy, og dommerne A. Saggio og C. P. Briët,

justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 15. juli 1993,

afsagt følgende

^{*} Processprog: græsk.

Dom

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

- 1 Sagsøgeren, Aristotelis Perakis, påbegyndte sit arbejde som oversætter ved Europa-Parlamentet (herefter benævnt »Parlamentet«) den 1. januar 1981. Ved afgørelse af 25. februar 1985 forfremmedes han til sprogrevisor i lønklasse LA4. Han blev udnævnt ved den græske oversættelsesafdeling, som hører under Generaldirektoratet for Oversættelse og Almindelige Tjenester (DG VII).
- 2 Ved meddelelse nr. 6776 af 8. juli 1991 om en ledig stilling indledte ansættelsesmyndigheden ansættelsesproceduren for besættelse af stillingen som chef for den græske oversættelsesafdeling, først ved forfremmelse eller forflyttelse. Syv ansøgere, heriblandt sagsøgeren, blev fundet egnede til stillingen ved forfremmelse.
- 3 Ansøgningerne blev behandlet af oversættelsesdirektøren (herefter benævnt »direktøren«), Wilson, der i interviewfasen førte samtale med fem af de syv ansøgere, heriblandt A. Perakis. For så vidt angår de to øvrige ansøgere, som på det tidspunkt havde ferie, foregik samtalerne telefonisk. Efter denne sammenligning af ansøgningerne formulerede direktøren en skriftlig udtalelse til generaldirektøren for oversættelse og almindelige tjenester (herefter benævnt »generaldirektøren«), De Enterria, hvori han foreslog, at den ene af disse ansøgere, nemlig K., blev udnævnt til at varetage stillingen. I sin skriftlige udtalelse bemærkede han følgende om A. Perakis: »Han var en af afdelingens første revisorer, og han deltog fuldt ud i de administrative opgaver i de første år, da afdelingen havde startvanskeligheder. Han har nogle års erfaring fra Afdelingen for Referater. Siden han vendte tilbage til afdelingen, har han ikke deltaget i fordelingen af arbejdet, og han har heller ikke fungeret som leder af gruppen i Strasbourg som følge af en uoverensstemmelse med afdelingschefen. Han har været medlem af mange udvælgelseskomitéer. Han synes at besidde organisatoriske evner, selv om hans indsats på dette område ikke i den senere tid har været særlig vellykket. Han ville være en kontroversiel ansøger på et tidspunkt, hvor afdelingen snarere har behov for forsoning oven på visse tidligere konflikter.« De Enterria førte samtale med fire af de syv ansøgere (K., D., M. og P.). Sagsøgeren deltog ikke i en sådan samtale. Efter at have behandlet ansøgningerne formulerede De Enterria en udtalelse til generaldirektøren for personale-, budget- og økonomispørgsmål. I udtalelsen redegjorde hun for hver kandidats

kvalifikationer og tilsluttede sig nærmere direktørens vurdering af A. Perakis på følgende måde: »A. Perakis var en af afdelingens første revisorer, og han deltog fuldt ud i de administrative opgaver i de første år, da afdelingen havde startvanskeligheder. Han har nogle års erfaring fra Afdelingen for Referater. Siden han vendte tilbage til afdelingen, har han ikke deltaget i fordelingen af arbejdet, og han har heller ikke fungeret som leder af gruppen i Strasbourg. Han har været medlem af mange udvælgelseskomitéer. I kraft af sin erfaring burde han have opnået organisatoriske evner, men hans indsats på dette område har i den senere tid ikke været særlig vellykket og har sået alvorlig tvivl om hans evner og hans samarbejdsvilje.« Endelig foreslog hun, at den ansøger, som direktøren allerede havde foreslået, blev udnævnt til varetagelse af den ledige stilling. En aktmappe indeholdende generaldirektørens udtalelse blev sammen med den pointliste, der var i samtlige ansøgers bedømmelsesrapporter, overdraget til Parlamentets generalsekretær, som i sin egen skab af ansættelsesmyndighed indgav det officielle forslag om udnævnelse af sidstnævnte ansøger til Parlamentets formand. Forslaget var ledsaget af den ovenfor nævnte aktmappe. Ved afgørelse af 5. november 1991 besluttede formanden, at K. skulle forfremmes til stillingen som chef for den græske oversættelsesafdeling. Den 27. november 1991 blev A. Perakis ved en standardskrivelse gjort bekendt med afgørelsen om afslag på hans ansøgning, og den 27. januar 1992 blev afgørelsen om udnævnelse af K. bekendtgjort for Parlamentets personale ved opslag.

- 4 Den 24. februar 1992 indgav A. Perakis en administrativ klage over de to nævnte afgørelser om henholdsvis afslag på hans ansøgning og udnævnelse af K. Denne klage blev afvist ved afgørelse truffet af Parlamentets formand den 25. juni 1992.
- 5 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 24. september 1992, har A. Perakis anlagt sag med påstand om annullation af ovennævnte afgørelser om henholdsvis afslag på hans ansøgning og udnævnelse af K. til stillingen som chef for den græske oversættelsesafdeling. På baggrund af den refererende dommers rapport bestemte Retten at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Den mundtlige forhandling fandt sted den 15. juli 1993.

Parternes påstande

- 6 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- De anfægtede parlamentsafgørelser annulleres.
- Parlamentet tilpligtes at betale 1 ECU i godtgørelse for den ikke-økonomiske skade, han har lidt, subsidiært (såfremt de anfægtede afgørelser ikke annulleres) 200 000 BFR.
- Sagsøgte dømmes til at betale sagens omkostninger.

I sin replik har sagsøgeren for så vidt angår hans påstand om godtgørelse for den ikke-økonomiske skade, han har lidt, nedlagt følgende påstand:

- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale en godtgørelse for den ikke-økonomiske skade, han har lidt, på 100 000 BFR, subsidiært (i tilfælde af, at de anfægtede afgørelser ikke annulleres) 300 000 BFR.

Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

- Frifindelse.
- Påstandene om godtgørelse for ikke-økonomisk skade tages ikke til følge.
- Spørgsmålet om sagens omkostninger afgøres i henhold til gældende bestemmelser.

Annulationspåstanden

- 7 Til støtte for sin påstand om annulation har sagsøgeren fremført fire anbringender, der er baseret på henholdsvis tilsidesættelse af princippet om ligebehandling af tjenestemænd i forhold til retten til at blive hørt, tilsidesættelse af retten til forsvar og tilsidesættelse af artikel 26 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fælles-

skaber (herefter benævnt »vedtægten«), vedrørende de enkelte tjenestemænds akt-mapper, overtrædelse af vedtægten artikel 45, der indeholder krav om, at der skal foretages en sammenligning af tjenestemændenes kvalifikationer i forbindelse med forfremmelse, og, endelig, utilstrækkelig begrundelse.

Første anbringende: tilsidesættelse af princippet om ligebehandling af tjenestemænd med hensyn til retten til at blive hørt

Parternes argumenter

- 8 I forbindelse med det første anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at den omstændighed, at han i modsætning til de øvrige ansøgere ikke blev indkaldt til samtale med generaldirektøren, »unddrog ham muligheden for at redegøre for sine kvalifikationer og evner og for at underbygge sin ansøgning over for den person, der først og fremmest havde beføjelse til at træffe afgørelse om den omtvistede forfremmelse«.
- 9 Denne forsømmelse fra administrationens side er efter sagsøgerens opfattelse en tilsidesættelse af princippet om ligebehandling i forbindelse med retten til at blive hørt, og desuden i sig selv en tilsidesættelse af retten til at blive hørt. Sagsøgeren har her henvist til dom af 12. februar 1992 (sag T-52/90, Volger mod Parlamentet, Sml. II, s. 121), hvori Retten fastslog, at udelukkelse af en ansøger fra de samtaler med den relevante tjenestegrens ansvarlige person, der er fastsat af ansættelsesmyndigheden inden for rammerne af en forflyttelses- og forfremmelsesprocedure, berøvede den berørte »garantien for, at ansættelsesmyndigheden foretog en reel sammenligning af hans ansøgning« (præmis 29).
- 10 I denne sag har sagsøgeren anført, at den afgørende fase i udvælgelsesproceduren udspandt sig hos generaldirektøren. Denne fase var nemlig hierarkisk højeste niveau, hvorpå det efter sagsøgerens opfattelse kan bedømmes, om princippet om ligebehandling og retten til at blive hørt er blevet overholdt, eftersom der ikke var afholdt samtaler mellem ansøgerne og generalsekretæren. Desuden havde både generalsekretæren i sit forslag til formanden og formanden selv i sin forfremmelsesafgørelse i meget høj grad støttet sig på generaldirektørens udtalelse. For så vidt angår møderne med direktøren har sagsøgeren subsidiært anført, at selv om det antages, at disse var en del af proceduren, hvilket han bestrider, tilsidesatte admi-

nistrationen under alle omstændigheder princippet om ligebehandling ved at udelukke ham fra samtale med generaldirektøren, netop på baggrund af direktørens udtalelse, og dette under omstændigheder, som han anser for anormale, eftersom to af ansøgerne kun havde været i telefonisk forbindelse med ham. Dertil kommer, at sagsøgeren under retsmødet uimodsagt af sagsøgte anførte, at de ansøgere, hvis bedømmelsesrapporter var ringere end hans, havde haft samtaler med generaldirektøren.

- 11 Sagsøgte har bestridt det første anbringende. Parlamentet har gjort gældende, at alle ansøgere blev hørt af den hierarkisk højststående myndighed under udvælgelsesproceduren. Direktøren havde nemlig ført samtale med alle ansøgere, endda telefonisk med to af dem, som i øvrigt hørte under hans administrative enhed, og som på det tidspunkt var på ferie uden for Luxembourg. For så vidt angår dette spørgsmål har sagsøgte anført, at en bedømmelse af kvalifikationer i første omgang foregår inden for den relevante tjenestegren, og at alle de overordnede, der opfordres til at udtale sig, deltager i forfremmelsesproceduren, uden at deres administrative indplacering kan påvirke gyldigheden af deres samtaler med ansøgerne. Derudover har sagsøgte under retsmødet anført, at udvælgelsen af den ene eller den anden ansøger udmærket kunne være forskellig i de enkelte faser af sammenligningen af ansøgerne, inklusive den fase, der udspandt sig hos ansættelsesmyndigheden.
- 12 Derudover har Parlamentet under retsmødet anført, at selv om sagsøgeren åbenbart fik en anden behandling end de ansøgere, der blev indkaldt til samtale med generaldirektøren, ville han ikke under en sådan samtale have kunnet fremlægge nøjagtige, supplerende oplysninger, der kunne have ændret bedømmelsen af hans ansøgning.

Rettens bemærkninger

- 13 Retten skal indledningsvis bemærke, at i henhold til vedtægtens artikel 45, stk. 1, første afsnit, sker forfremmelse »udelukkende på grundlag af en udvælgelse blandt de tjenestemænd, der har en minimumsanciennitet i deres lønklasse; udvælgelsen sker blandt de tjenestemænd, der kan komme i betragtning ved forfremmelsen, efter sammenligning af deres fortjenester og de afgivne udtalelser om dem«.

14 Det fremgår tydeligt heraf, at inden for rammerne af en forfremmelsesprocedure og, på tilsvarende vis, en forflyttelsesprocedure, er ansættelsesmyndigheden pligtig til at hense til bedømmelsesrapporterne om og kvalifikationer hos de pågældende ansøgere. Med henblik herpå har ansættelsesmyndigheden efter vedtægten beføjelse til at foretage en sammenligning af de pågældende rapporter og kvalifikationer i henhold til den procedure eller fremgangsmåde, den måtte finde mest hensigtsmæssig, i henhold til fast retspraksis (jf. navnlig Domstolens dom af 1.7.1976, sag 62/75, De Wind mod Kommissionen, Sml. s. 1167, præmis 17, og Rettens dom af 10.7.1992, sag T-53/91, Mergen mod Kommissionen, Sml. II, s. 2041, præmis 30).

15 Nærmere bestemt er det op til ansættelsesmyndigheden og de forskellige overordnede, hvis udtalelse indhentes under den pågældende forfremmelses- eller forflyttelsesprocedure, i hver enkelt fase af ansøgningernes behandling at vurdere, om der i den pågældende fase er grund til at indsamle supplerende oplysninger eller information til brug ved bedømmelsen gennem samtaler med alle ansøgere eller kun med nogle af disse, således at den kan træffe sin bestemmelse med fuldt kendskab til sagen. Denne skønsbeføjelse, som Domstolen har fastslået for så vidt angår forfremmelses- og forflyttelsesprocedurer ved dom af 30. maj 1984 (sag 111/83, Picciolo mod Parlamentet, Sml. s. 2323, præmis 10-13), tilkommer ikke mindst administrationen inden for rammerne af en forfremmelses- eller forflyttelsesprocedure, hvorunder ansøgerne, som i det foreliggende tilfælde, allerede gør tjeneste i den pågældende institution og er kendt af dets tjenestegrene. Ansøgerne kan derfor ikke principielt hævde, at de automatisk skal indkaldes til samtale. Kun i det særlige tilfælde, at ansættelsesmyndigheden har besluttet, at udvælgelsen skal foretages især på grundlag af samtaler mellem samtlige ansøgere og en ansvarlig person fra den tjenestegren, den ledige stilling hører under, påhviler det den at sørge for, at hver ansøger deltager i en sådan samtale under den pågældende procedure, således at den reelt kan behandle den enkelte ansøgning med kendskab til alle de bedømmelselementer, hvorpå den agtede at støtte sit valg, således som det fremgår af nævnte dom i sagen Volger mod Parlamentet (præmis 27 og 29).

16 Ikke desto mindre er den skønsbeføjelse, som administrationen er tilkendt, nødvendigvis begrænset til en omhyggelig og upartisk behandling af ansøgningerne i tjenestens interesser og under overholdelse af princippet om ligebehandling af tjenestemænd, således som det er formuleret generelt i vedtægtens artikel 5, stk. 3, hvori det hedder: »Tjenestemænd, der tilhører samme kategori eller samme tjenestegruppe, er undergivet samme ansættelses- og karrierevilkår.« I praksis skal

denne sammenligning af ansøgernes kvalifikationer derfor foretages på lige vilkår og på grundlag af sammenlignelige informations- og oplysningskilder, således som Domstolen har fastslået ved dom af 7. juli 1964 (sag 97/63, De Pascale mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 523; org. ref.: s. 1011, på s. 1037).

- 17 I denne sag må det derfor afgøres, om fremgangsmåden ved behandlingen af sagsøgerens ansøgning, i lyset af de ovenfor anførte principper, bør betragtes som behæftet med fejl, således som hævdet af sagsøgeren, fordi han i modsætning til fire af de seks øvrige, der havde ansøgt om forfremmelse, navnlig den ansøger, der rent faktisk blev forfremmet, ikke blev indkaldt til samtale med generaldirektøren. I denne henseende må det først og fremmest prøves, om den fremgangsmåde, ansættelsesmyndigheden i dette tilfælde havde fastsat for behandling af ansøgningerne, indebar, at hver enkelt ansøger skulle have en samtale med generaldirektøren. Såfremt ansættelsesmyndigheden ikke havde dette til hensigt, må det imidlertid præciseres, om sagsøgerens ansøgning blev behandlet af generaldirektøren uden forskelsbehandling, dvs. på grundlag af bedømmelsesoplysninger og -elementer, som det er muligt at sammenligne med dem, generaldirektøren lagde til grund i sin bedømmelse af de fire ansøgere, som hun førte samtale med.
- 18 For så vidt angår spørgsmålet, om den af ansættelsesmyndigheden fastsatte procedure for behandling af ansøgningerne er blevet overholdt, finder Retten for det første, at ingen elementer i aktmappen peger på, at denne myndighed særligt havde til hensigt at støtte sin bedømmelse af de sammenlignede kvalifikationer hos ansøgerne på samtaler mellem hver af disse og generaldirektøren. I lyset heraf afviger nærværende tvist fra de faktiske omstændigheder, det drejer sig om i den ovenfor anførte dom i sagen Volger mod Parlamentet, som sagsøgeren har henvist til. I nærværende sag fremgår det nemlig klart af Parlamentets formands afgørelse af 25. juni 1992 om afvisning af klagen, at ansættelsesmyndigheden traf de anfægtede afgørelser i henhold til en fremgangsmåde, den selv havde til hensigt at følge, dvs. på forslag fra generalsekretæren efter høring af de ansvarlige i de tjenestegrene, hvorunder den ledige stilling hørte, hvilket i dette tilfælde vil sige oversættelsesdirektøren og generaldirektøren for oversættelse og almindelige tjenester. I samme afgørelse påpeger ansættelsesmyndigheden udtrykkeligt i denne forbindelse, at direktøren havde hørt alle ansøgerne i den pågældende ansættelsesprocedure. Det fremgår således, at den manglende henvisning til samtalen med generaldirektøren i svaret på klagen bekræfter, at ansættelsesmyndigheden ikke havde forestillet sig, at samtlige interesserede skulle indkaldes til en sådan samtale. Heraf følger, at det alene påhviler generaldirektøren at vurdere, om det var hensigtsmæssigt at indsamle supplerende bedømmelseselementer under samtale med den ene eller den anden ansøger.

19

Under disse omstændigheder må det for det andet prøves, om sagsøgerens ansøgning blev behandlet af generaldirektøren på grundlag af oplysninger, der er sammenlignelige med dem, hun rådede over med hensyn til de ansøgere, blandt andre K., som fik stillingen, som hun havde haft samtale med. Det fremgår af aktmappen i denne sammenhæng, at generaldirektøren var i stand til at foretage sin bedømmelse på grundlag af den udtalelse, som direktøren havde udarbejdet efter samtaler med samtlige ansøgere, deriblandt sagsøgeren, og eventuelt også på grundlag af den sammenligning af bedømmelsesrapporterne og de personlige aktmapper, som hun havde til rådighed. På baggrund af disse elementer kunne hun vurdere, om der var behov for at høre nogle af ansøgerne med henblik på at få suppleret sine informationer eller, som sagsøgte anfører i sit svarskrift, med henblik på »nærmere at evaluere direktørens forslag«. I henhold til de ovenfor beskrevne principper havde generaldirektøren skønsbeføjelse inden for rammerne af denne bedømmelse, og hun var ikke pligtig til udelukkende at basere sig på de point, som de berørte havde opnået i deres bedømmelsesrapporter, således som det i øvrigt udtrykkeligt fremgår af ordlyden i vedtægtens artikel 45, stk. 1, der er nævnt ovenfor. I modsætning til, hvad sagsøgeren har anført, kunne generaldirektøren derfor med rette afgøre, at visse ansøgere, hvis bedømmelse var ringere end sagsøgerens, skulle høres. På tilsvarende vis var hun berettiget til at anse, at hun besad tilstrækkelige oplysninger om sagsøgeren, uden at hun derved kan antages at have overskredet grænserne for sin skønsbeføjelse.

20

Når henses til de principper, der vedrører hierarkisk strukturerede administrations funktion og disses autonomi inden for deres tjenestegrenes organisering, kunne generaldirektøren under normale omstændigheder med rette støtte sig særligt på direktørens udtalelse om sagsøgerens ansøgning, som hørte til i tjenestegrene under samme direktør, der var hans anden bedømmer. Heraf følger, at det under ingen omstændigheder kan bebrejdes generaldirektøren, at hun baserede sig på direktørens udtalelse, som hun for øvrigt ikke var bundet af, og foretog sin videre behandling af ansøgningerne på dette grundlag. I lyset heraf bemærkes, at sagsøgerens subsidiært fremførte argument, ifølge hvilket generaldirektøren ikke kunne udelukke ham fra at få en samtale ved netop at støtte sig til direktørens udtalelse, fordi dennes samtale med to af ansøgerne foregik telefonisk, ikke kan lægges til grund. Det er i denne henseende tilstrækkeligt at anføre, at sagsøgeren, der selv havde en samtale med direktøren, ikke har interesse i at hævde, at andre ansøgere ikke havde en lignende samtale, idet denne omstændighed i hvert fald ikke kunne skade ham og derfor heller ikke kunne påvirke indholdet af de anfægtede afgørelser.

- 21 Sagsøgerens argument, hvorefter en samtale med generaldirektøren ville have givet ham mulighed ikke blot for at understøtte sin ansøgning, men også for at korrigere visse afgørende og — angiveligt — fejlagtige elementer, der optrådte i direktørens udtalelse, og som blev gengivet i generaldirektørens skriftlige udtalelse, er ligeledes delvis omfattet af hans andet anbringende, der vedrører tilsidesættelse af retten til forsvar og tilsidesættelse af vedtægtens artikel 26. Dette argument vil derfor blive gennemgået sammen med det andet anbringende.
- 22 Det kan altså ikke antages, at sagsøgerens ansøgning på grund af hans manglende samtale med generaldirektøren blev behandlet under omstændigheder, der indebar en for ham ugunstig forskelsbehandling i forhold til de ansøgere, der blev indkaldt til en sådan samtale. Heraf følger, at det første anbringende, der er baseret på tilsidesættelse af princippet om ligebehandling i forhold til retten til at blive hørt, savner grundlag.

Andet anbringende: tilsidesættelse af retten til forsvar og tilsidesættelse af vedtægtens artikel 26

Parternes argumenter

- 23 Til støtte for sit andet anbringende har sagsøgeren i stævningen anført, at han ikke blev indkaldt til samtale hos generaldirektøren, fordi der forelå visse belastende vurderinger af hans faglige kundskaber. Eftersom han hverken var bekendt med kilderne eller de oplysninger, der var grundlaget for disse vurderinger, var han ikke i stand til at gendrive dem. Heraf følger, at de anfægtede afgørelser bør annulleres, idet hans ret til forsvar blev tilsidesat.
- 24 I sin replik har sagsøgeren anført, at det af svarskriftet fremgår, at direktøren og generaldirektøren havde formuleret visse belastende vurderinger af ham, som var i modstrid med hans to seneste bedømmelsesrapporter. De udtalelser, der indeholdt de pågældende bedømmelser vedrørende nærmere bestemt hans organisatoriske evner, blev han først gjort bekendt med i svarskriftet, og de var ikke blevet indført i hans personlige aktmappe, hvilket er i strid med vedtægtens artikel 26. De kunne derfor ikke gøres gældende over for ham. Heraf har sagsøgeren udledt, at de anfægtede afgørelser, som ifølge ham er baseret på netop disse udtalelser, bør

annulleres i medfør af de principper, der er fastslået i Domstolens dom af 3. februar 1971 (sag 21/70, Rittweger mod Kommissionen, Sml. 1971, s. 1, præmis 39, 40 og 41, org. ref.: Rec. s. 7).

- 25 Sagsøgte mener, at ovenfor anførte udtalelser udgør præliminære, interne dokumenter i forbindelse med forfremmelsesproceduren. Dokumenterne vedrører alene den pågældende procedure, og de vurderinger, de indeholder, er derfor ikke omfattet af vedtægtens artikel 26. Disse vurderinger udgør et uadskilleligt hele og burde af hensyn til den fortrolighed, der er nødvendig for både en velfungerende administration inden for den pågældende tjenestegren og for ansøgerne, ikke være bragt til de berørte parter kendskab.

Rettens bemærkninger

- 26 Vedtægtens artikel 26 bestemmer, at akterne vedrørende den enkelte tjenestemand bør indeholde »a) (navnlig) enhver bedømmelse af hans kvalifikationer, indsats eller adfærd« og »b) tjenestemandens bemærkninger til disse dokumenter«. I samme artikel er fastsat følgende: »Institutionen kan ikke mod en tjenestemand påberåbe sig eller gøre gældende de under litra a) nævnte dokumenter, medmindre tjenestemanden er blevet gjort bekendt med dem, før de blev indsat i akterne.« Ifølge vedtægtens artikel 43 skal den udtalelse vedrørende hver tjenestemands kvalifikationer, tjenstlige indsats og adfærd, som udfærdiges regelmæssigt, gøres bekendt for tjenestemanden, der »har ret til at tilføje enhver bemærkning, han finder nødvendig«.
- 27 Efter fast retspraksis har de ovenfor nævnte bestemmelser til formål at sikre tjenestemændenes ret til forsvar ved at forhindre, at ansættelsesmyndighedens afgørelser vedrørende deres tjenesteretlige stilling og karriere træffes på grundlag af omstændigheder ved deres adfærd, der ikke er omtalt i deres personlige akter. Heraf fremgår, at en afgørelse, der støttes på sådanne elementer, strider mod garantierne i vedtægten og skal annulleres med henvisning til, at de er vedtaget efter en ulovlig procedure (jf. Domstolens ovennævnte dom, Rittweger mod Kommissionen, præmis 29-41, dom af 28.6.1972, sag 88/71, Brasseur mod Parlamentet, Sml. 1972, s. 131, org. ref.: Rec. s. 499, præmis 9, 10 og 11, og af 12.2.1987, sag 233/85, Bonino mod Kommissionen, Sml. s. 739, præmis 11, samt Rettens dom af 5.12.1990, sag T-82/89, Marcato mod Kommissionen, Sml. II, s. 735, præmis 78).

- 28 Under disse omstændigheder vedrører de ovenfor nævnte bestemmelser principielt ikke udtalelserne fra de overordnede, hvis mening blev indhentet i forbindelse med forfremmelses- eller forflyttelsesproceduren. Disse udtalelser bør nemlig ikke blive bekendtgjort over for de pågældende ansøgere, idet de kun indeholder en sammenlignende bedømmelse af deres kvalifikationer, som bygger på de fakta, der er nævnt i deres personlige aktmappe, eller som er blevet bekendtgjort over for de pågældende, der derfor allerede har haft mulighed for at tilføje deres bemærkninger. Heraf følger, at de pågældende udtalelser alene omfatter den pågældende udnævnelsesprocedure. De er udtryk for administrationens skønsbeføjelse i dette spørgsmål og er ikke omfattet af vedtægtens artikel 26, der har til formål at sikre tjenestemandens ret til forsvar og at gøre det muligt for administrationen på denne måde at træffe afgørelse med fuldt kendskab til sagen.
- 29 Dette er imidlertid ikke tilfældet, når de pågældende udtalelser, ud over at indeholde bedømmelser afledt af sammenligningen af ansøgningerne, tillige indeholder oplysninger om ansøgerens kvalifikationer, indsats eller adfærd, som ikke tidligere har været indeholdt i hans personlige aktmappe. I et sådant tilfælde skal administrationen i medfør af artikel 26 indføre de pågældende oplysninger i den berørte persons aktmappe, således som Domstolen har bestemt i dommen i sagen Bonino mod Kommissionen, præmis 12. Alligevel bemærkes, at hvis disse oplysninger ikke bliver bragt til den berørtes kendskab med henblik på at give ham mulighed for at tilføje sine bemærkninger, kan det i henhold til fast retspraksis medføre, at afgørelser om afslag på hans ansøgning og udnævnelse af en anden ansøger kun bliver ugyldige, hvis disse »har haft afgørende indflydelse på ansættelsesmyndigheden valg« (jf. nævnte dom i sagen Rittweger mod Kommissionen, præmis 35, og i sagen Brasseur mod Parlamentet, præmis 18). Det påhviler administrationen at godtgøre, at denne forsømmelse ikke har haft afgørende virkning for ansættelsesmyndigheden valg.
- 30 I lyset af de ovenfor gennemgåede principper skal det afgøres, om den omstændighed, at udtalelserne i nærværende sag fra direktøren og generaldirektøren, der, som hævdede af sagsøgeren, ikke var blevet indført i hans personlige aktmappe eller ikke var blevet bragt til hans kendskab, før de anfægtede afgørelser blev truffet, kan påvirke de pågældende afgørelses gyldighed. Med henblik herpå må det undersøges, om de omtvistede udtalelser vedrører faktuelle elementer om sagsøgerens kvalifikationer, indsats eller adfærd, som ikke er nævnt i hans personlige aktmappe, og i bekræftende fald, om disse elementer virkelig har haft afgørende indflydelse på indholdet af de anfægtede afgørelser.

- 31 I det foreliggende tilfælde finder Retten, at de ovenfor anførte udtalelser faktisk henviser til visse faktuelle elementer vedrørende sagsøgerens kvalifikationer og adfærd, som hverken var medtaget i hans personlige aktmappe og eller var blevet bragt til hans kendskab før vedtagelsen af de anfægtede afgørelser. Hvad nærmere angår den pågældendes organisatoriske evner anførte såvel direktøren som generaldirektøren, at »hans indsats på dette område i den seneste tid ikke har været særlig vellykket«. Generaldirektøren tilføjede, at bidragene »har sået alvorlig tvivl om hans evner og om hans samarbejdsvilje«. Det fremgår efter gennemsyn af sagsøgerens aktmappe, at disse faktiske omstændigheder ikke er medtaget heri.
- 32 Heraf følger, at sagsøgte ved ikke at have bragt disse oplysninger til sagsøgerens kendskab har tilsidesat vedtægtens artikel 26.
- 33 For at godtgøre, om denne tilsidesættelse kan medføre, at de anfægtede afgørelser bliver ugyldige, må det undersøges, om de for sagsøgeren belastende oplysninger, som er anført ovenfor, har haft afgørende virkning for afslaget på hans ansøgning og udnævnelsen af K.
- 34 Ved gennemgangen af dokumenterne i aktmappen og nærmere bestemt af bedømmelsesrapporten fremgår det klart, at en sammenligning af pointene i henholdsvis sagsøgerens og den forfremmede ansøgers bedømmelsesrapporter er tilstrækkelig til at berettige, at administrationen foretrak sidstnævnte i alle de successive faser i den pågældende procedure. Af ansættelsesmyndigheden afslag af 25. juni 1992 på klagen fremgår det nemlig klart, at den hovedsageligt støttede sig på en sammenligning af bedømmelsesrapporterne. Efter at have efterprøvet, at direktøren og derefter generaldirektøren havde foretaget en detaljeret og tilbundsående sammenligning af bedømmelsesrapporterne, anførte ansættelsesmyndigheden i den pågældende afgørelse, at »det allerede i denne fase fremgik, at uanset kvaliteten af [sagsøgerens] kvalifikationer og kundskaber, var hans bedømmelsesrapport ringere end rapporterne vedrørende de andre ansøgere, som i højere grad opfyldte de krav og honorerede de kvalifikationer, der var indeholdt i meddelelse nr. 6776 om den ledige stilling«. Ifølge de oplysninger, der er givet i svarskriftet, var det samlede antal point, som den forfremmede ansøger havde fået i sine to bedømmelsesrapporter for de to referenceperioder 1987-1988 og 1989-1990, hver gang to point

højere end sagsøgerens. Hertil kommer den omstændighed, at hvad nærmere angår visse punkter, der i lyset af de kvalifikationer, der kræves af en afdelingschef, var afgørende i det foreliggende tilfælde, viser de svar, som sagsøgte gav på Rettens spørgsmål under den mundtlige forhandling, at K. på det punkt, der har overskriften »menneskelige relationer: samarbejdsvilje og -evne; indstilling og uddelegering af ansvar og opgaver til kolleger«, havde opnået bedømmelsen »udmærket«, men sagsøgeren havde opnået bedømmelsen »meget god«. I henhold til disse svar gælder det samme for de punkter, der vedrører henholdsvis »faglig ansvarlighed: ansvarsfølelse, efterlevelse af gældende regler og modtagne retningslinjer, punktlighed«, og »opfattelsesevne og dømmekraft«, hvor der i K.'s rapport var givet bedømmelsen »udmærket« og i sagsøgtes rapport bedømmelsen »meget god«. Kun den bedømmelse (meget god), sagsøgeren fik under punktet »fornødent (alment og fagligt) kendskab til udførelse af pligter«, var højere (god) end den bedømmelse, den forfremmede ansøger fik. Under disse omstændigheder berettigede de grunde, som bygger på en sammenligning punkt for punkt af henholdsvis sagsøgerens og den forfremmede ansøgers bedømmelsesrapporter samt på det samlede antal opnåede point, i sig selv til at foretrække K. Heraf følger, at ovenfor anførte bedømmelser af sagsøgerens organisatoriske evner, som er indeholdt i udtalelserne fra direktøren og generaldirektøren, ikke har spillet en afgørende rolle for det valg, ansættelsesmyndigheden traf. Den omstændighed, at disse oplysninger ikke blev indført i sagsøgerens sagsmappe og heller ikke blev meddelt ham, kan derfor ikke medføre, at de anfægtede afgørelser bliver ugyldige.

- 35 Det fremgår af alle de ovenfor gennemgåede synspunkter, at sagsøgeren ikke kan gives medhold i det andet anbringende, som er baseret på tilsidesættelse af retten til forsvar og af vedtægtens artikel 26, for så vidt anbringendet er fremført til støtte for påstanden om annullation af afgørelserne om afslag på sagsøgerens ansøgning og udnævnelse af en anden ansøger.

Tredje anbringende: fejlagtig vurdering af sagsøgerens ansøgning

Parternes argumenter

- 36 For så vidt angår dette tredje anbringende har sagsøgeren anført, at ansættelsesmyndigheden har tilsidesat vedtægtens artikel 45 om sammenligning af tjenestemændenes kvalifikationer under forfremmelsesprocedurer. Han har hævdet, at tilsidesættelsen af princippet om ligebehandling af tjenestemændene, tilsidesættelse af

retten til at blive hørt og tilsidesættelsen af vedtægtens artikel 26 »pr. definition også indebærer tilsidesættelse af bestemmelsen om sammenligning af tjenestemændenes kvalifikationer, fordi det i sagens natur er umuligt at foretage en sammenligning, når ansøgerne ikke ligestilles og ikke høres«.

37 Subsidiært har sagsøgeren påberåbt sig tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45 på grund af en klar fejlvurdering ved bedømmelsen af hans organisatoriske erfaring, sprogkundskaber og anciennitet i lønklasse LA4.

38 Han har anført, at hans organisatoriske erfaring, der er særlig vigtigt for varetagelse af den ledige stilling, fremgår af det hverv, han varetog igennem tre år — fra 1985 til 1988 — som »gruppeleder« i Afdelingen for Referater, samt af den omstændighed, at han henved 40 gange var leder for gruppen af græske oversættere under Parlamentets samling i Strasbourg. Sagsøgeren har anført, at de ansøgere, der blev hørt af De Enteria, navnlig K., ikke havde tilsvarende erfaring.

39 For så vidt angår hans sprogkundskaber har sagsøgeren oplyst, at der i de anfægtede afgørelser ikke henses til den omstændighed, at han oversætter fra fem sprog, mens den ansøger, der modtog forfremmelsen, kun oversætter fra tre.

40 Endelig har han anført, at hans anciennitet i lønklasse LA4 er 20% højere end ancienniteten for de fire ansøgere, der blev indkaldt af generaldirektøren.

41 Sagsøgeren har erkendt, at hans overlegenhed i de tre ovenfor anførte punkter kunne udlignes af indholdet i bedømmelsesrapporterne, hvis K.'s rapport virkelig var væsentligt bedre end hans. Dette er imidlertid ikke tilfældet. Under disse omstændigheder mener sagsøgeren, at administrationen gjorde sig skyldig i en klar fejlvurdering, da den sammenlignede ansøgningerne, idet den hverken henså til den yderst ringe forskel mellem den forfremmede ansøgers point (59) og de point (57),

som sagsøgeren selv havde fået, eller til det forhold, at det var kendt, at der var uoverensstemmelser mellem sagsøgeren og den person, der udfærdigede bedømmelsesrapporterne.

- 42 Sagsøgte har afvist disse argumenter. Parlamentet har gjort gældende, at sagsøgerens bedømmelsesrapport var to point ringere en den forfremmede ansøgers. Det var netop efter en detaljeret og tilbundsgående sammenlignende gennemgang af bedømmelsesrapporterne, at ansættelsesmyndigheden vurderede, at en anden ansøger, nemlig K., var bedre egnet til at besætte den omtvistede stilling.
- 43 For så vidt angår argumentet om den påståede ringe forskel mellem bedømmelsesrapporterne har sagsøgte anført, at »to point er mere end rigeligt til at begrunde ansættelsesmyndighedens valg, så meget desto mere fordi dette valg er berettiget i kraft af de kvalifikationer, de kundskaber og de forudsætninger, som indeholdes i stillingsopslaget«; sagsøgte har anført, at sagsøgeren ikke har godtgjort at besidde større erfaring på det organisatoriske område, idet han i de senere år, i modsætning til K., ikke har fungeret som stedfortræder for afdelingschefen. Derudover opfyldte K. de sprogkrav, som var opstillet i stillingsopslaget.

Rettens bemærkninger

- 44 For det første bemærkes, at anbringendet om, at sammenligningen af ansøgningerne skal have været behæftet med fejl, fordi sagsøgeren ikke blev hørt personligt af generaldirektøren, og fordi han ikke blev gjort bekendt med udtalelserne om ham fra hans overordnede før vedtagelsen af de anfægtede afgørelser, delvis falder sammen med sagsøgerens første to anbringender til støtte for påstanden om annullation. Eftersom Retten ikke kunne give sagsøgeren medhold i de to første anbringender, kan der, med samme begrundelse, heller ikke gives sagsøgeren medhold i dette anbringende.
- 45 For så vidt angår det subsidiært fremførte andet anbringende om, at de anfægtede afgørelser er truffet ved en klar fejlvurdering under bedømmelsen, skal det indledningsvis bemærkes, at ansættelsesmyndigheden efter fast retspraksis har et vidt

skøn til, inden for rammerne af en forfremmelses- eller forflyttelsesprocedure, at afgøre, hvad der er i tjenestegrenens interesse, samt hvilke kvalifikationer der kræves af ansøgerne til den ledige stilling. Heraf følger, at Rettens efterprøvelse på dette område alene skal omfatte spørgsmålet, om ansættelsesmyndigheden, når der henses til de vurderinger, som blev lagt til grund for bedømmelsen, har begået en åbenbar fejl ved skønsudøvelsen (jf. navnlig Domstolens dom af 5.2.1987, sag 366/85, Huybrechts mod Kommissionen, Sml. s. 629, præmis 9, og ovennævnte dom i sagen Bonino mod Kommissionen, præmis 5, samt Rettens dom af 25.2.1992, sag T-11/91, Schloh mod Rådet, Sml. II, s. 203, præmis 51).

46 I nærværende sag fremgår det klart af svaret på klagen samt af Parlamentets bemærkninger under forhandlingerne ved Retten, at den sagsøgte institution i sit valg hovedsageligt, i alle faser af proceduren, støttede sig på en detaljeret sammenligning af ansøgernes bedømmelsesrapporter. I lyset af de organisatoriske evner kunne ansættelsesmyndigheden desuden i udøvelsen af sin skønsbeføjelse vurdere, at K. besad flere kvalifikationer end sagsøgeren, der i modsætning til den forfremmede ansøger ikke havde fungeret som stedfortræder for afdelingschefen inden for de sidste år, hvilket han ikke har bestridt. Hertil kommer, at intet i sagens akter antyder, at administrationen ikke under sin behandling af ansøgninger henså til sagsøgerens sproglige kvalifikationer, hans hverv som »gruppeleder« og hans anciennitet. Tværtimod fremgår det af svaret på klagen og af parternes indlæg under sagen, at selv om ansættelsesmyndigheden henså til sagsøgerens kvalifikationer, hvilket ikke bestrides, vurderede den alligevel, at K. var den ansøger, der var bedst egnet til at beklæde den pågældende stilling. Endvidere har sagsøgeren ikke fremsført noget, der kan rejse tvivl om den forfremmede ansøgers kvalifikationer. Under disse omstændigheder, og uden at det findes nødvendigt at behandle parternes argumenter mere indgående, finder Retten, at de ovenfor anførte forhold, som ansættelsesmyndigheden lagde til grund for sit valg, ikke overskrider grænserne for dens skønsbeføjelse.

47 Heraf følger, at de anfægtede afgørelser ikke kan betragtes som truffet ved en klar fejlsvurdering under bedømmelsen. Der kan derfor ikke gives sagsøgeren medhold i det tredje anbringende.

Fjerde anbringende: utilstrækkelig begrundelse

Parternes argumenter

- 48 Med sit fjerde anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at Parlamentet i sit svar på den administrative klage ikke angiver begrundelsen for afslaget på hans ansøgning. Han har henvist til, at vedtægtens artikel 45, stk. 1, pålægger administrationen at foretage sin udvælgelse blandt ansøgerne på grundlag af to kriterier: kriteriet om sammenligning af kvalifikationer hos de tjenestemænd, der kan komme i betragtning ved forfremmelse, og kriteriet om bedømmelsesrapporterne. For så vidt angår det første kriterium har Parlamentet alene afvist visse af sagsøgerens argumenter med henvisning til, at de var irrelevante, uden overhovedet at nævne de øvrige. For så vidt angår det andet kriterium har Parlamentet alene henholdt sig til, at sagsøgerens bedømmelsesrapport var ringere end flere af de andre ansøgers, uden i øvrigt at definere hvilke.
- 49 Sagsøgte har anført, at dets svar på klagen gjorde det muligt for sagsøgeren at erkende grunden til afslaget samt at vurdere, om der var anledning til at anfægte svaret ved et søgsmål.

Retten bemærkninger

- 50 Retten skal bemærke, at ansættelsesmyndigheden i tilfælde af afslag på ansøgninger er forpligtet til, senest i den fase, hvor en klage over afgørelsen afvises, at give en begrundelse. Eftersom forfremmelse sker på grundlag af en udvælgelse, er det ifølge fast retspraksis tilstrækkeligt, at begrundelsen angiver de retlige betingelser, som efter vedtægten kræves, for at en forfremmelse er lovlig.
- 51 I nærværende sag finder Retten, at afgørelsen fra Parlamentets formand af 25. juni 1992 om afvisning af sagsøgerens klage var tilstrækkeligt begrundet. Ansættelsesmyndigheden anførte nemlig udtrykkeligt, at den havde foretaget udvælgelsen på grundlag af en tilbunds gående og detaljeret sammenligning af bedømmelsesrapporterne og af kvalifikationer hos de enkelte ansøgere. Den præciserede endvidere, at sagsøgerens bedømmelsesrapport var ringere end mange af de øvriges, som i højere grad opfyldte de betingelser og de kvalifikationer, der var anført i stillingsopslaget. Denne begrundelse var tilstrækkelig til at gøre det muligt for den pågæl-

dende at vurdere, om det var hensigtsmæssigt at anlægge sag ved Retten med henblik på en efterprøvelse. I modsætning til, hvad sagsøgeren hævder, var ansættelsesmyndigheden under ingen omstændigheder forpligtet til i begrundelsen for sin afgørelse at redegøre nærmere for resultatet af sin sammenligning af ansøgningerne.

52 Endvidere forholder det sig således, at selv om det formodes, at begrundelsen for afgørelsen om afvisning af klagen var utilstrækkelig — hvilket ikke er tilfældet i den foreliggende sag — så kunne denne begrundelse i henhold til fast retspraksis i hvert fald suppleres ved de forklaringer, som den pågældende institution er fremkommet med efter sagsanlægget (jf. navnlig Domstolens dom af 7.2.1990, sag C-343/87, Culin mod Kommissionen, Sml. I, s. 225, præmis 15, og ovennævnte dom i sagen Schloh mod Rådet, præmis 85). I det foreliggende tilfælde bemærkes, at den tilstrækkelige begrundelse for svaret på klagen i øvrigt i høj grad blev suppleret under sagen, navnlig gennem Parlamentets svar på Rettens spørgsmål vedrørende de detaljerede bedømmelser, der er indeholdt i henholdsvis sagsøgerens og den forfremmede ansøgers bedømmelsesrapporter.

53 Heraf følger, at der ikke kan gives sagsøgeren medhold i det fjerde anbringende, der støttes på utilstrækkelig begrundelse.

54 Det fremgår af det ovenfor anførte, at påstanden om annullation ikke kan tages til følge.

Påstanden om betaling af økonomisk erstatning for ikke-økonomisk skade

Parterne påstande

55 Sagsøgeren har gjort gældende, at de anfægtede afgørelse har påført ham en ikke-økonomisk skade såvel i hans afdeling som i forholdet til hans overordnede. Under disse omstændigheder har han nedlagt påstand om, at Parlamentet tilpligtes at betale et symbolsk beløb på 1 ECU, såfremt de pågældende afgørelser annulleres.

- 56 Subsidiært har sagsøgeren nedlagt påstand om, at Parlamentet tilpligtes at betale ham 200 000 BFR som godtgørelse for den ikke-økonomiske skade han har lidt som følge af administrationens fejl i forbindelse med ansættelsesproceduren for besættelse af stillingen som afdelingschef, også selv om de pågældende fejl ikke medfører annullation af de to anfægtede afgørelser. Sagsøgeren har nærmere bestemt anført, at Parlamentet ved vilkårligt at udelukke ham fra samtalerne med generaldirektøren har tilsidesat princippet om ligebehandling, retten til forsvar, og princippet om god administration og gjort sig skyldig i magtfordrejning. Udelukkelsen af sagsøgeren har groft krænket hans ære og påført ham betydelige vanskeligheder i forholdet til hans kolleger.
- 57 Mere subsidiært, dvs. hvis ingen af de omstændigheder, der medfører ansvarspådragelse, som er nævnt ovenfor, anses for godtgjorte, har sagsøgeren gjort gældende, at Parlamentet har tilsidesat sin bistandspligt, som formuleret i vedtægtens artikel 24. Han har anført, at administrationen i medfør af denne artikel er forpligtet til i bedømmelsesrapporterne at fremkomme med vurderinger, som »virkelig kan hjælpe den bedømte tjenestemand til at forbedre sin tjenstlige indsats«. I det foreliggende tilfælde indeholdt hans bedømmelsesrapport for referenceperioden fra den 1. januar 1989 til den 1. januar 1991 bedømmelsen »udmærket« i et tilfælde, »meget god« i seks tilfælde og »god« i et tilfælde. Denne bedømmelse blev af sagsøgeren betragtet som absolut tilfredsstillende, indtil han gennem Parlamentets svar på hans klage fik oplysning om, at flere af de andre ansøgere havde opnået bedre bedømmelser. Administrationen har derved tilsidesat sin bistandspligt, idet den ikke har henledt sagsøgerens opmærksomhed på den omstændighed, at hans arbejdsindsats var ringere en hans kollegers.
- 58 I sin replik har sagsøgeren fremført en ny omstændighed, der medfører, at Parlamentet pådrages et ansvar, og som er baseret på vedtægtens artikel 26. Det fremgår af svarskriftet, at Parlamentet var i besiddelse af administrative dokumenter, som indeholdt fakta og vurderinger, der kan påvirke hans karriere i negativ retning, men som ikke var medtaget i hans personlige aktmappe i medfør af vedtægtens artikel 26. Denne omstændighed indebar en forværring af den skade, han har lidt. Han har derfor ved at ændre påstandene i sin stævning nedlagt påstand om, at Parlamentet tilpligtes at betale ham en godtgørelse for denne skade på 100 000 BFR, såfremt hans principale påstand om annullation af de to anfægtede afgørelser tages til følge. Subsidiært, såfremt han ikke skulle få medhold i sin principale påstand, har sagsøgeren nedlagt påstand om, at Parlamentet tilpligtes at betale ham 300 000 BFR som godtgørelse for den ikke-økonomiske skade, han har lidt.

- 59 Parlamentet har gjort gældende, at påstanden om godtgørelse, som er direkte forbundet med anbringenderne til støtte for påstanden om annullation, ikke bør tages til følge. Endvidere har Parlamentet rejst formalitetsindsigelse for så vidt angår de nye påstande om godtgørelse, som ikke er tæt knyttet til påstanden om annullation af de anfægtede afgørelser. Ansættelsesmyndigheden havde nemlig ikke, som krævet efter vedtægtens artikel 90, stk. 1, modtaget anmodningen om godtgørelse for sagsøgerens skade forud for sagens anlæg ved Retten.
- 60 For så vidt angår den skade, sagsøgte har lidt som følge af den påståede tilsidesættelse af vedtægtens artikel 24, har sagsøgte bestridt, at den bidragspligt, det har over for sagsøgeren, er blevet tilsidesat. Parlamentet har anført, at pligten til at motivere tjenestemændene til at forbedre deres faglige niveau har generel gyldighed, således at forstå, at udøvelsen af denne pligt over for en bestemt tjenestemand i forbindelse med dennes eventuelle forfremmelse til en højere lønklasse ville være i strid med navnlig princippet om ligebehandling.

Retten bemærkninger

- 61 Retten bemærker for det første, at påstanden om godtgørelse for den påståede ikke-økonomiske skade, sagsøgeren har lidt som følge af de anfægtede afgørelser, og ifølge hvilken han kræver at få udbetalt 1 ECU, ud fra en realitetsbetragtning er tæt forbundet med selve annullationspåstanden. Eftersom denne påstand ikke er blevet taget til følge, kan der heller ikke gives medhold i påstanden om godtgørelse for ikke-økonomisk skade (jf. Domstolen dom af 24.6.1971, sag 53/70, Vinck mod Kommissionen, Sml. 1971, s. 153, præmis 14, org. ref.: Rec. s. 601, og Rettens dom af 16.7.1992, sag T-1/91, Della Pietra mod Kommissionen, Sml. II, s. 2145, præmis 34).
- 62 For så vidt angår de øvrige påstande om godtgørelse for ikke-økonomisk skade skal det indledningsvis påpeges, at sagsøgeren har gjort gældende, at han, uagtet selve de anfægtede afgørelser, har lidt tre forskellige skader, som hver især har deres individuelle årsag. For det første har sagsøgeren anført, at såfremt de anfægtede afgørelser ikke anses for behæftet med fejl, lider han skade som følge af den blotte omstændighed, at han ikke blev hørt af generaldirektøren. For det andet har han, mere subsidiært, anført, at administrationen ved ikke at gøre ham opmærksom på, at hans bedømmelse var ringere end bedømmelsen af visse andre af hans kolleger, tilsidesatte vedtægtens artikel 24 om bistandspligten og påførte ham en

skade. For det tredje mener sagsøgeren, at han har lidt skade som følge af, at de nævnte udtalelser fra direktøren og generaldirektøren ikke var indført i hans personlige aktmappe, hvorved vedtægtens artikel 26 er blevet tilsidesat.

- 63 I denne henseende må det fastslås, at de tre påstande om godtgørelse ikke har nogen relation til påstanden om annullation af afgørelserne om afslag på hans ansøgning og udnævnelsen af K. De skader, sagsøgeren påstår erstatning for, skyldes nemlig ikke selve de anfægtede afgørelser, men derimod de nævnte omstændigheder, der medfører ansvarspådragelse, og som sagsøgeren har fremført isoleret og uafhængigt af spørgsmålet om de pågældende afgørelses lovlighed. Spørgsmålet om, hvorvidt påstandene om godtgørelse for ikke-økonomisk skade kan antages til realitetsbehandling, må derfor behandles uafhængigt af, om annullationspåstanden kan antages til realitetsbehandling.
- 64 Heraf følger, at påstandene om godtgørelse i det foreliggende tilfælde skal afvises fra realitetsbehandling, eftersom sagsøgeren ikke forinden efter vedtægtens artikel 90, stk. 1, har indgivet en anmodning til ansættelsesmyndigheden og krævet administrationens afgørelse i spørgsmålet om eventuel godtgørelse af den påståede skade (jf. Rettens dom af 30.6.1993, sag T-46/90, Devillez m.fl. mod Parlamentet, Sml. II, s. 699, præmis 43).
- 65 Hertil kommer, at Retten i hvert fald mener, at de tre påstande om godtgørelse ikke kan tages til følge, eftersom de tre forudsætninger for, at der foreligger ansvar hos Fællesskabets side — dvs. ulovlig karakter af den adfærd, som institutionen tillægges, skadens faktiske tilstedeværelse og eksistensen af en årsagsforbindelse mellem denne adfærd og den omtvistede skade — ikke foreligger i dette tilfælde (jf. Rettens dom af 27.2.1992, sag T-165/89, Plug mod Kommissionen, Sml. II, s. 367).
- 66 For så vidt angår påstanden om godtgørelse for den omtvistede skade, som opstod ved, at sagsøgeren ikke blev indkaldt til samtale med generaldirektøren, bemærkes, at den omstændighed, at sagsøgeren ikke blev indkaldt til en sådan samtale, ikke under nogen omstændigheder udgør en tjenstlig fejl, som kan tillægges administrationen, der ikke har overskredet grænserne for sin skønsbeføjelse, hvilket allerede er blevet fastslået under behandlingen af det første anbringende til støtte for påstanden om annullation.

- 67 Forekomsten af en tjenstlig fejl kan så meget desto mindre godtgøres inden for rammerne af den anden påstand om godtgørelse, som støtter sig på den påståede tilsidesættelse af vedtægtens artikel 24. Det bemærkes herved, at bedømmelsesrapporterne er af individuel og personlig karakter, og hverken vedtægten eller praksis indebærer, at administrationen er forpligtet til at informere tjenestemændene om, hvorledes de er blevet bedømt i forhold til øvrige ansøgere. I det foreliggende tilfælde kan Parlamentet derfor ikke bebrejdes at have tilsidesat sin bistandspligt som omhandlet af vedtægtens artikel 24, da det ikke, i forhold til sagsøgeren, har tilsidesat nogen forpligtelse i vedtægten.
- 68 For så vidt angår påstanden om godtgørelse, der støttes på tilsidesættelse af vedtægtens artikel 26, idet administrationen undlod at indføre visse bestridte oplysninger, der er indeholdt i udtalelserne fra direktøren og generaldirektøren, i sagsøgerens personlige aktmappe, må det antages, at sagsøgeren ikke har lidt nogen skade som følge af denne forsømmelse. Retten har nemlig i forbindelse med dens behandling af det andet anbringende fastslået, at de pågældende bedømmelser ikke har påvirket de anfægtede afgørelser.
- 69 Heraf følger, at sagsøgeren ikke gives medhold i nogen af påstandene om godtgørelse for ikke-økonomisk skade.

Sagens omkostninger

- 70 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I henhold til samme reglements artikel 88 bærer institutionerne dog selv deres egne omkostninger i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Fjerde Afdeling)

1) Parlamentet frifindes.

2) Hver part bærer sine egne omkostninger.

Bellamy

Saggio

Briët

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 30. november 1993.

H. Jung

C. W. Bellamy

Justitssekretær

Afdelingsformand